

REIGL JUDIT MUNKÁSSÁGA

Reigl Judit (1923-) a budapesti Magyar Képzőművészeti Főiskolán (1941-45) Szőnyi István keze alatt tanult. 1950-ben Magyarország és Nyugat-Európa közt már leereszkedett a „vasfüggöny”, Reigl nyolc alkalommal kísérelte meg a szökést, mire végre sikerült kijutnia. 1950-től Párizsban, 1963 óta Marcoussis-ban telepedett le. A Franciaországban nemzetközi hírnevet szerzett festőművész interaktív emléktábláját születésnapján, 2014. május elsején avatták fel. Szócs Géza kormánybiztos kezdeményezésére a Kossuth-díjas művész a digitális kor elvárásai szerint tartalommal feltöltött „okos” emléktáblát kapott szülőházánál, a Kossuth utca 6. szám alatt, mely információkat tartalmaz a művész pályájáról, képeiről, illetve egy személyes visszaemlékezést – két rövidfilm formájában.

Azon ritka magyar származású művészek egyike, akit az Egyesült Államokban számon tartanak, és akinek munkássága az európai és amerikai absztrakció hagyományait sajátos módon ötvözi. A világ legnagyobb és legfontosabb kortárs közgyűjteményei, a New York-i Múzeum of Modern Art (MoMA) és a Metropolitan Múzeum, a londoni Tate Modern, vagy a párizsi Centre Pompidou őrzik a festményeit. A magyar közönség találkozhatott munkáival a Múcsarnokban (2005) és a debreceni Modemben (2010) rendezett életmű kiállításokon, ahol a korai szürrealista műveitől a geszturális absztrakcióin át egészen a figurativitáshoz ciklikusan visszatérő, emberi testeket ábrázoló festményekig egy átfogó képet kaphatott munkásságáról. A figurativitásból, a formai korlátokból való kitörés és az „űr” elérésének mentális motívumaira támaszkodik a Robbanás (1955-1958), a Dominancia központ (1958-1959), és a Tömbírás (1959-1965) című sorozat.

A Párizsban élő alkotó itthon 1982-ben mutatkozott be először „Tisztelet a szülőföldnek” című csoportos tárlaton. Első jelentős egyéni kiállítását a l’Etoile Scelée-ben rendezte André Breton 1954-ben. Művészetének alapja a testiség tapasztalata. Nem statikus leltárt készít, a szüntelen mozgást ragadja meg. A folytonosan változó, saját szférájából elemelkedni vágyó, ám végül ott maradó, szükségképpen torzónak, de legalábbis elmosódottnak tetsző emberalak Reigl Judit művészetének emblémája. Az Egy test többes számban, a Megfizethetetlen test, majd a New York, 2001. szeptember 11. sorozatcímekekkel jelölt munkákon felbukkanó alakok is ezekhez az Ember-képekhez nyúlnak vissza. Az emberhez, aki világot teremt a maga számára – ám egyszersmind a művészethez is, amely újraalkotja ezt a világot.